

نویسندگان: جان گلزر و جان میلر (J.Glaser and J.mueller)

منبع و تاریخ نشر: انتی وار «17-03-2020» .

برگردان: پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل» .

-----[36]-----

توافق طالبان ایده آل نیست ، اما ارتش امریکا باید از افغانستان خارج شود

*The Taliban agreement isn't ideal, but the U.S. military has to get out of
Afghanistan*

در توافق با طالبان ، **دولت ترامپ** شرایط خروج ایالات متحده از افغانستان را تعیین کرده است. مخالفان او با پیش بینی برخی از وقوع شیوع شدید خشونت به نام تأمین کنترل کامل طالبان ، از این تنظیم به عنوان شرایط "تسلیم" آمریکا انتقاد کرده اند پس از «18» سال جنگ **شای کاتیری** [Shay Khatiri = **شای خاتیری** دانشجوی کارشناسی ارشد مطالعات استراتژیک در دانشگاه جان هاپکینز ، دانشکده مطالعات بین المللی پیشرفته است. وی در سال «2011» در ایران بزرگ شد و کشور را ترک کرد. وی در حال حاضر به دنبال پناهندگی سیاسی در ایالات متحده است.... **تفصیل توسط این قلم**] ، از تمایل **ترامپ** ابراز تا سف کردن "به سادگی حوله (قدیفه) را بی قید و شرط پرتاب کنید و راه بروید ، همانطور که **نیکسون** در ویتنام انجام داد".

از بعضی جنبه های مهم ، توافق اخیر ایالات متحده با طالبان شبیه توافق ژانویه (1973) دولت **نیکسون** با کمونیست ها در ویتنام است. اما ممکن است این همه خبر بد نباشد. این توافقنامه همچنان مانند معامله با ویتنام توافقنامه آتش بس و عقب نشینی یا خروج سربازان ایالات متحده را احتوا میکند و همچون ویتنام ایالات متحده عمدتاً متحدین محلی را که باواشنگتن در ائتلاف اند آن متحدین را از حضور در مذاکرات صلح خارج کرده است. مقایسه این توافقنامه با ویتنام همچنین حاکی از آن است یا دربرگیرنده محتویاتی است که با عقب نشینی یا خروج سربازان ایالات متحده کاهش چشمگیری رقابت در منطقه در میان سیاستگذاران و کاهش عمومی و تند ریزی در حمایت مالی به رژیم محلی بوجود خواهد آمد.

در این توافقنامه طالبان متعهد شده اند که اجازه نمیدهند افغانستان به پایگاهی یا محل بودوباش و امن برای تروریست های بین المللی تبدیل شود. اما این تعهد یا این امتیاز برای آنها احتمالاً بسیار دردناک ممکن باشد اگرچه جناح های طالبان تا هنوز روابط شان را با القاعده حفظ دارند؛ این دو گروه (طالبان) هرگز با هم خوب نبودند؛ طالبانی که هیچ ارتباطی با رویداد یازدهم ماه سپتامبر نداشتند و آنها به درستی القاعده را به نسبت حمله امریکا در سال (2001) بالای افغانستان مقصر دانسته اند.

اینک بعداً چه خواهد شد؟

مقایسه وضع کنونی افغانستان با ویتنام نشان میدهد که بعد از گذشت زمان یا یک فاصله مناسب؛ طالبان بالای رژیم کابل حمله خواهند کرد و قدرت را به تصرف خود در خواهند آورد؛ اگر چنین اتفاقی بیفتد؛ تجربه ویتنام نشان میدهد که تصمیمگیرندگان امریکایی و عموم مردم با افروختن یا تحریک اختلافات از سقوط رژیم استقبال خواهند کرد و پس از یک مرحله حتی کمی طولانی تر ایالات متحده و رژیم جدید بر سر اقتدار اختلافات خود را بر طرف میکنند و با هم دوستان و رفقا میشوند.

با اینحال؛ تفاوت های مهمی بین این دو وضعیت وجود دارد: آنچه آنجیزی که به هیچ وجه مشخص نیست این است: که آیا طالبان توانایی نظامی را برای تصرف کل کشور دارند و یا نه؟ اگرچه حد اقل میتوان تصور همچو شرایط تسهیل کننده را کرد و آن اینکه ممکن نیروهای محلی و آموزش دیده امریکایی به ساده گی از هم بپاشند آنچنانیکه در سال (1975) در ویتنام صورت گرفت.

و یا شاید مهمتر از همه در این درگیری فقط دو طرف متخاصم وجود نداشته باشند؛ همانطور که در ویتنام وجود نداشت قابل تذکر اینکه در افغانستان همین اکنون چندین نیرو تحت عنوان جنگ سالار و سایر گروه های شورشی محلی؛ مجرمان و مجریان تجارت مواد مخدره و گروه های خورد و کوچک یاغی و شورشی از جمله وابسته به داعش و بعضی از گروه های تحقیر شده و رانده شده نیز وجود دارند.

بنابراین، هر رژیم در کابل به احتمال زیاد ریاست یک کنفدراسیون غیر متمرکز یا جدا از آن را تشکیل خواهد داد تا ایجاد یک نهاد واحد (یعنی تشکیل یک نهاد واحد توسط هر رژیمی که در کابل به سر اقتدار آید ناممکن خواهد بود) در حقیقت این گونه است که افغانستان بطور سنتی سازمان یافته است.

بنابراین به همین دلیل؛ شاید بعید باشد که کابل و طالبان بتوانند محل بودباش (مسکن و میهن) غیر متمرکز تقسیم قدرت را تامین کنند؛ در حقیقت در این شرایط؛ ایالات متحده صلاح دید که در واقع طالبان را در نبردی که از سال (2015) علیه داعش انجام داده و یاکه

انجام میدهند کمک کند .

در اینجا دو ملاحظه ای دیگر نیز وجود دارد : که نشان میدهد که در نهایت ممکن است درجه ای از صلح و ثبات در افغانستان تحویل یابد .

یکی شامل فرسودگی عمیق استخوان مردم افغانستان در رویا روی با جنگ بی پایان که در آن مردم افغانستان قربانیان اصلی جنگ شده اند ، و از جانبی همچنان از خانه و کاشانه خود جدا و به مهاجرت های کتلوی پرداخته اند .

قابل یاد آوری دیگر اینکه آتش بس کوتاه مدت که در سال (2018) صورت گرفت طرف پذیرش همه جانبه مردم افغانستان قرار گرفت و افغان ها در سراسر کشور از این فرصت به شادمانی استفاده کردند و از هر دو طرف متخاصم خواستار توقف خشونت و ادامه مدت زمان طولانی آتش بس شدند .

مورد دیگر شامل تمایل کشورهای همسایه مبنی بر پایان یافتن این درگیری و بی ثباتی کنونی در افغانستان است که این همسایگان شامل کشورهای اعم از روسیه ، چین ، ایران ، پاکستان (پیچیده تر) و هند است . اگر حل و فصل نهایی معضله افغانستان شامل خروج نیروهای امریکایی از این منطقه و برچیدن پایگاه های نظامی ایالات متحده باشد که همسایگان افغانستان اغلباً این نیروها را تهدید آمیز می دانند بسیاری از آنها خوشحال خواهند شد ؛ اگرچه که این کشورها غالباً دارای منافع و اولویت های منطقه ای متناقض دارند ولی با آنهم همه ای آنها از روی یک افغانستان صلح آمیز و با ثبات را در منطقه خود دارند . چونکه احتمالاً آنها نمیتوانند بدتر از آنچه که ایالات متحده در اینجا انجام داد ؛ انجام دهند و البته هیچ نظم و ترتیبی بخاطر پایان دادن به جنگ ایالات متحده در افغانستان بی نقض نخواهد بود ؛ مشکلات افغانستان از طریق اشغال ارتش امریکا قابل حل نیست یعنی حل معضله افغانستان گزینه نظامی ندارد و یا اینکه معضله افغانستان با خروج کامل ایالات متحده از افغانستان حل نمیشود ؛ امریکایی ها در ویتنام بیهودگی های ما موریت خود را پذیرفتند در حالی که واشنگتن باید برای اطمینان از صلح هنگام خروج از افغانستان اقدامات منطقی را انجام دهد ؛ هیچ فایده ای برای انکار از این نیست که اقدامات مناسب در اینجا مانند آن زمان ترک شود و یا در نظر گرفته نشود .

----- **با تقدیم سلامها (2020-03-21)**